

Ο ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, Ο ΒΡΑΝΑΣ Κ' Η ΓΚΑΦΦΑ ΤΟΥ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 4)

έλαττώνη, ένίσχυε και σταθεροποιούσε... Σήμερα βρίσκομαι μπροστά στη βεβαιότητα! 'Η ανακάλυψις εκείνου του κουμπιού, ήπληξε για μένα άποκάλυψις! "Όσο τερατώδες κι' άν φαίνεται το πράγμα, οί συλλογισμοί μου δέ μ' άπάτησαν...

Και μ' έξαρσι άρχισε ν' αναλύη τή σειρά όλων τών συλλογισμών, πού τόν είχαν οδηγήσει στο συμπέρασμα, ότι ό εισαγγελέας, ήταν ένοχος! Και τό μόνο πού δέν παραδεχόταν, ήταν πώς τό πειστήριο-κουμπάκι είχε πέσει, ίσως, άπ' τό χέρι του, όταν όλοι οί δικαστικοί, όλοι οί διάφοροι άρμόδιοι, άλλοι κατά καθήκον, κι' άλλοι άπό γενικώτερο έπαγγελματικό ένδιαφέρον, είχαν τρέξει νά έπισκεφθούν τό σπίτι του έγκλήματος, κ' είχαν κάνει έρευνες και άναπαραστάσεις για νά ύποστηρίξουν, καθέννας, τίς άπόψεις του, και είχαν σκύψει επανειλημμένως, και είχαν περπατήσει με τά τέσσερα, για νά βρουν και για νά δουν άποτυπώματα, με σύνεργα και φακούς στο χέρι...

Αυτό τό ένδεχόμενο, τό τόσο φυσικό, του φαινόταν, τόσο άπλό κ' εύκολονόητο, λογικής τόσο χονδροειδούς, πού για έναν άστυνομικό με όσφρησι, καταντούσε σκάνδαλο νά τό υίοθετησθ! Κι' αυτός ζητούσε, διαρκώς, «πίσω άπό τά φαινόμενα», κάτι τό άσυνήθιστο, τό συνταρακτικό, τό έξεζητημένο, τό περίπλοκο... Και τό άλλο, πού, επίσης, δέν δεχόταν, ήταν ή όλοφάνερη για όλους, έννοχή του κατηγορουμένου...

Τώρα, τί σχέσι μπορούσε νά ύπάρχη, μεταξύ του φτωχοϋ εισαγγελέως και του ύποτιθεμένου θύματός του, μόνο του Γιαννάκη τό μυαλό ήταν ικανό νά σοφισθ! Και είχε πλάσει, γι' αυτό, ό άθεόφοβος, ένα μυθιστόρημα όλάκερο, μ' έρωτες, με μίση, μ' άπιστίες, με σκοτεινά κι' άνομολόγητα συμφέροντα, με μυστηριώδεις συναντήσεις, — πού μπροστά του, άσφαλώς, θά ώχριοϋσαν όλα τά λαϊκά μυθιστορήματα της συνοικίας και τών περιπέτρων...

Ο Καβάσιλας, όλ' αυτά τά πράγματα, τά παρακολουθούσε μ' ένα ύφος σαρκασμού και ύπερτάτης θυμηδίας, ύφος ανθρώπου πού διασκεδάζει, — αλλά συγχρόνως και μ' ένα βαρύ ύφος πληγωμένης αξιοπρεπείας...

Κι' όταν άκουσε τή φράσι του Γιαννάκη:

— "Όσο για τό πτωχό κι' άξιολύπητο θύμα της ύποθέσεως αυτής, μόνον οίκτος άπέραντος χωρεί! 'Η στάσις του, ή συμπεριφορά του, τό άποβλακωμένο του τό θλέμμα, αυτός ό τρόπος πού μ' άτενίζει, μαρτυρούν περι της άνευθύνου διανοητικής του καταστάσεως! Πρόκειται περι ράκους άνθρώπινου, περι άκάκου κι' άβλαβούς άνθρωπαρίου, ίσως άποκρουστικού στη θέα — αλλά, κατ' ουσίαν άκινδύνου και τελείως άνικάνου νά πειράξη, έστω και τό μικρότερο ζωϋφιο...

"Όταν άκουσε, λοιπόν, αυτά τά λόγια, πετάχτηκε όλόρθος άπό τή θέσι του, σαν ταϋρος έξαγριωμένος, κ' έκανε νά χυμύξη καταπάνω του — κι' άν δέν έπεφταν οί άλλοι δίπλα του, θά τόν είχε κάνει κομμάτια...

— Ρέ σύ, του φώναξε, τυφλωμένος άπό τό κακό του, για ποιόν τά λές, αυτά, ρέ;! Ξέρεις τί σου κάνω έγώ, ρέ;! Στο πι και φι σου τό στρίβω τό λαρύγγι, ό πως τ' όσριψα και τ ή ς σ υ χ ω ρ ε μ ε ν η ς...

* * *

Τέτοιο ήταν τό άδοξο τό τέλος της σταδιοδρομίας του Γιαννάκη! 'Η φράσι «σαν τή γκάφφα του Γιαννάκη», έμεινε χρόνια στις έφημερίδες... Κι' ό ίδιος, πικραμένος άπό τότε, κ' έντελώς άπογοητευμένος, άποσύρθηκε στον τόπο πού γεννήθηκε και τελείωσε τήν άφανή ζωή του, κάνοντας τό δημοσιογράφο σε κάποιον φύλλο έπαρχιακό...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΤΟ ΜΑΤΩΜΕΝΟ ΨΑΛΛΙΔΙ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 16)

σελίδα που είχε θρέξει ή 'Αζιζιέ με τά δάκρυα και τό αίμα της. Και ό Γενή θέης διάβασε τά έξής:

«...Υστερ' άπό τήν κατάκτησι, ό σουλτάνος ζήτησε νά μάθη ποιος είχε σπείρει τήν άνταρσία στις έπαναστατημένες χώρες. Και όταν έμαθε τήν άφορηή του κακού, διάταξε νά κόψουν τήν γλώσσα τριάντα χιλιάδων γυναικών, γιατί αυτές ξεσήκωσαν τόν κόσμο σ' έπανάστασι. Κ' έτσι μονάχα ή Αυτοκρατορία βρήκε τήν ήσυχία της για μιά γενεά...»

'Ο νεότουρκος κατάλαβε τότε γιατί ή 'Αζιζιέ έκοψε τή γλώσσα της...

Και όταν είδε στο πάτωμα τό ματωμένο χρυσό ψαλλίδι, έσκυψε, τό πήρε και τό βούτηξε σ' ένα ποτήρι νερό... Και τό ποτήρι αυτό τό άδειασε όλόκληρο, σμίγοντας τό κοκκινωπό υγρό με τά δάκρυά του...

Η ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΕΝΟΣ ΑΣΣΟΥ ΤΩΝ ΛΩΠΟΥΤΩΝ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 9)

νά γλυτώσης άπό τήν συντροφιά μου.

Και μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο έγκατέλειψε τόν Ρενέ και πήγε νά συνεχίση τούς λωποδυτικούς άθλους του.

"Όσο για τόν Ρενέ, αυτός πήγε νά βρῆ τόν νέο διοικητή τών κατέργων της Γουιάννης για νά συνεννοηθῆ μαζί του για μιά μεγάλη προμήθεια κρέατος, τήν όποία έπρόκειτο νά στείλῃ στην όλλανδική Ιουιάνη και φυσικά ήθελε σχετική άδεια.

Για τόν Ρενέ Ζάν, τόν πλούσιο ζωέμπορο, όλα ήταν εύκολα κι' όλες ή δουλειές του γινόντουσαν, φθάνει νά σκορπούσε μερικά χρήματα. Στο Σαιν-Λωράν όλοι τόν εκτιμούσαν και τόν σεβόντουσαν. "Ενας μάλιστα πλούσιος κτηματίας της Γουιάννης του είχε προτείνει νά τόν παντρέψῃ με τήν κόρη του μιά έξυπνη και πεντάμορφη νέα. Κι' ό Ρενέ πού ήθελε τώρα νά ξεκουρασθῆ άπό τίς έπιχειρήσεις και τίς φασαρίες των, είχε δεχθῆ αυτήν τήν πρότασι και είχε όρίσει άκόμη και τή μέρα τών γάμων του.

— "Αμα θά παντρευθῶ, δήλωνε στον σύντροφό του, θά ξεπουλήσω όλα τά ζῶα μου και θά πάω νά ζήσω με τή γυναίκα μου σ' ένα ήσυχο και μακρυνό μέρος για νά μπορώ νά χαρώ τήν εύτυχία μου.

Μά δέν ήταν τυχερό νά πραγματοποιήσῃ αυτό τό όνειρό του. Λίγες μέρες πριν του γάμου του, ό σύντροφός του, άφου πήρε όλα τά λεφτά πού βρήκε στο ταμείο του Ρενέ, πάνω άπό πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα, τό έσκασε κρυφά και έξηφανίσθη. Πριν φύγη όμως έγραψε ένα γράμμα στον διοικητή τών κατέργων της Γουιάννης, στον όποιο του άπεκάλυπτε πώς είχαν δραπετεύσει και τί είχαν άπογίνει οί δυο κατάδικοι, ό 'Αντρέ Λωρνιέ κι' ό «10.801».

«'Ο 'Αντρέ Λωρνιέ, του έλεγε, είνε ό σημερινός ζωέμπορος Ρενέ Ζάν, όσο για τόν «10.801» αυτός είμαι έγώ. Μά θά κάνετε άδικα τόν κόσμο νά με άναζητήσετε. Πρόλαβα και τό έσπασα άπό τήν Γουιάνη!»

'Ο διοικητής τών κατέργων άναγκάσθηκε φυσικά νά κάνει άνακρίσεις, και έξακρίβωσε ότι πράγματι πρό πέντε χρόνων είχαν δραπετεύσει αυτοί οί δυο κατάδικοι. "Ετσι συνέλαβε τόν Ρενέ Ζάν, έξήτησε τά δακτυλικά άποτυπώματά του, και όταν είδε ότι ταίριαζαν με του Λωρνιέ του έδήλωσε:

— Είμαι ύποχρεωμένος νά σε συλλάβω.

Μάλιστα εκείνος διαμαρτυρήθηκε ότι αυτό ήταν άδικο, άφου είχε γίνει πειά ένας τίμιος άνθρωπος!

— 'Ο νόμος είνε νόμος! του άπάντησε ό διοικητής.

Κ' έδωσε έντολή για τόν στείλου, πάλι στα κάτεργα του Μαρωνί. Για τιμωρία μάλιστα τόν έρριξε στον έκτο καταυλισμό, εκεί πού βρίσκονται οί λεπροί και οί ισοθίτες έγκληματῆαι!

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

ΕΝΑΣ ΠΟΝΟΣ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 30)

ούτε ό αιθέρας, ούτε τά τραντάγματα συνέφερναν τήν λιπόθυμη ξένη.

'Η γυναίκα του ξενοδόχου τότε, μαζί με τήν καμαριέρα σηκωσαν τή λιπόθυμη και τήν μετέφεραν σ' ένα δωμάτιο. 'Εκεί πέρα τήν έγδυσαν και τήν ξάπλωσαν σ' ένα κρεβάτι. 'Η "Εθελ λοιπόν, συνήλθε λιγάκι, έβγαλε ένα βαθύ άναστεναγμό και ρώτησε με σβυσμένη φωνή, χωρίς ν' άνοιξη τά μάτια της.

— Ποϋ είνε ό άνδρας μου;

'Ο πανδοχεύς πού έστεκε στο κατῶφλι του δωματίου, κατακύλησε γρήγορα στη σκάλα κ' έτρεξε μπροστά στον 'Αντρέ Νταζουά.

— Μά τί άνθρωπος είσαστε έσεεις, κύριε! του φώναξε πειραγμένος. Δέν πηγαίνετε επάνω νά δῆτε τή γυναίκα σας; 'Εκείνη ξεψυχάει στο κρεβάτι κ' έσεεις κάθεστε εδῶ πέρα σαν νά μη συμβαίνει τίποτε!...

'Ο 'Αντρέ, ύστερ' άπό τίς έπιπλήξεις αυτές άνέβηκε στο δωμάτιο πού ήταν ή "Εθελ. 'Η ξενοδόχα, τούς κύτταξε μ' ένα συμπονετικό ύφος κ' έπειτα, χωρίς νά πῆ τίποτε, θγήκε άπό τό δωμάτιο κ' έκλεισε τήν πόρτα.

'Η "Εθελε τότε άνοιξε τά μάτια της κ' έγινε ροδοκόκκινη χάν άγγελοϋδι.

— Πές μου, 'Αντρέ, τή ρώτησε. Δέν έπαιξα καλά τό ρόλο μου;

Μά ό 'Αντρέ δέν είχε καιρό για περιττά 'όγια. 'Αγκάλιασε τήν αγαπημένη του και τή φίλησε παράφορα στο στόμα. 'Επί τέλους! "Εσαν μόνοι!... 'Η κωμωδία τους είχε πετύχει μιά χάρρα.

'Από τότε, κάθε Κυριακή πού έφευγε ό αιδεσιμώτατος, ή "Εθελ πάθαινε άπό μιά καρδιακή προσβολή σ' όλα τά ξενοδοχεία

του Σόρεγχαμ.

ΠΙΕΡ ΜΙΑ